

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Ľuboša Szigetiho v právnej veci navrhovateľa: **T. D. N.**, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra SR – MÚ**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č.p.: MU-18-11/PO-Ž/2006 zo dňa 28. februára 2006, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 10 Sz 26/2006-76 zo dňa 4. apríla 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 10 Sz 26/2006-76 zo dňa 4. apríla 2007 v spojení s opravným uznesením č.k. 10 Sz 26/2006-85 zo dňa 13. septembra 2007 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom, uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie Č.p.: MU-18-11/PO-Ž/2006 zo dňa 28. februára 2006, ktorým odporca podľa § 13 ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území SR a súčasne rozhodol, že sa na neho nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Vietnamu podľa § 47 zákona o azyle.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t.j. že

navrhovateľom udávaný dôvod žiadosti nie je dôvodom pre udelenie azylu. Krajský súd konštatoval, že nie je pochybností o tom, že dôvodom jeho žiadosti o azyl je hľadanie si zamestnania, resp. zlepšenie si svojej ekonomickej situácie. Skutočnosť, že svojmu predchádzajúcemu zamestnávateľovi spôsobil svojím konaním neúmyselnú škodu, ktorú bude tento pravdepodobne od navrhovateľa vymáhať, resp. že vo Vietname už nikoho nemá, na dôvodoch jeho žiadosti o azyl nič nemení, pretože navrhovateľom udávané dôvody neboli a ani v súčasnosti nie sú dôvodom na poskytnutej medzinárodnej ochrany formou azylu.

Krajský súd sa stotožnil aj s tou časťou napadnutého rozhodnutia, v ktorej bolo vyslovené, že na navrhovateľa sa z dôvodu ust. § 47 zákona o azyle nevzťahuje zákaz jeho vyhostenia alebo vrátenia do Vietnamu, pretože tak v prvostupňovom konaní a ani v konaní pred súdom nepreukázal, že by jeho život či sloboda boli ohrozené z dôvodov predpokladaných v § 47 zákona o azyle, naopak, navrhovateľ opustil krajinu pôvodu z ekonomických dôvodov a keďže nebolo zistené žiadne bezpečnostné riziko, súvisiace s jeho návratom, napadnuté rozhodnutie potvrdil v celom rozsahu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že súd nezistil skutkový stav vo veci úplne, pretože nepreveril dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Namietal, že súd pri rozhodovaní o tom, či sa naňho vzťahuje zákaz vyhostenia vychádzal zo všeobecných informácií o krajine pôvodu, ktoré nekonkretizoval. Navrhovateľ napokon navrhol ako dôkaz o tvrdenom dobrom zaobchádzaní s vrátenými utečencami vyžiadať písomné stanovisko vlády Vietnamskej socialistickej republiky, v ktorom utečencom zaručí zachovanie ľudských práv a dôstojného života po návrate do Vietnamu.

Odporca s k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a na nariadenom pojednávaní dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o azyle (účinného do 31.12.2006, ďalej len zákon o azyle) Ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý má v štáte, ktorého je štátnym občanom, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

Ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý je v štáte, ktorého má štátne občianstvo, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (ods. 2).

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle Ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá v štáte, ktorý azylant opustil z dôvodov podľa § 8, a azylant s tým vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí; za azylanta robí právne úkony opatrovník, ktorého mu ustanoví ministerstvo; 7) ustanovenia § 16 ods. 2 sa nepoužijú.

Podľa § 10 ods. 2 zákona o azyle žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky.

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Podľa § 13 ods. 3 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 20 ods. 3 zákona ak ministerstvo zamietne žiadosť ako zjavne neopodstatnenú, rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu; vo výroku rozhodnutia uvedie, či sa na cudzinca vzťahuje zákaz vyhostenia, alebo vrátenia podľa § 47.

Podľa § 47 ods. 1 zákona o azyle žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencia nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo ho vrátiť na hranice územia štátu, 21) kde by jeho život alebo osobná sloboda boli ohrozené z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov; to neplatí pre toho, koho odôvodnene možno považovať za nebezpečného pre bezpečnosť Slovenskej republiky alebo ktorý po tom, čo bol právoplatným rozsudkom uznaný za vinného z obzvlášť závažného trestného činu, 19) predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

Žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencia nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo vrátiť na hranice územia štátu, 21) kde by bol mučený alebo podrobený krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu, alebo trestu (ods. 2).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a rozhodnutí o tom, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Vietnamu, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Lexikón zemí z roku 2003, Správa MZV USA o dodržiavaní ľudských práv vo Vietname za rok 2003 z 25.2.2004, Správa MV Veľkej Británie z októbra 2004), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Navrhovateľ nielenže nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci jeho prenasledovanie v krajine pôvodu, ale takéto okolnosti počas výsluchu (ako to vyplynulo zo zápisnice z ústneho pojednania zo dňa 20.1.2006) ani netvrdil. Navrhovateľ uviedol, že dôvodom jeho odchodu z krajiny pôvodu bola obava z odsúdenia za neúmyselné spôsobenie skratu v elektroinštalácii, ktorého dôsledkom bola škoda finančne vyčíslená na 500 miliónov vietnamských dongov. Táto udalosť sa mala stať vo februári 2004, kedy pracoval ako brigádnik pre thajwanskú firmu na výrobu obuvi P. Ch. Policajné vyšetrenie podľa navrhovateľa trvalo viac ako rok a výsledok vyšetrenia nepozná. Nečakal na rozhodnutie súdu a radšej krajinu opustil. Obával sa, že škodu bude musieť uhradiť a keďže nemá peniaze, obával sa, že skončí vo väzení.

Uviedol, že vo Vietname sú veľmi ťažké životné podmienky s malým počtom pracovných príležitostí.

Navrhovateľom označené dôvody, pre ktoré žiadal udeliť azyl, odporca považoval za irelevantné a neopodstatnené z hľadiska udelenia azylu na území SR.

Je teda zrejme, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a §10 zákona o azyle.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantný dôvod pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky, pretože obava navrhovateľa z prípadného trestu, resp. náhrady škody, za skutok ktorého sa mal neúmyselne dopustiť, nie je dôvodom pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle, pričom takýto záver nachádza oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, preto krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku namietal neúplné zistenie skutkového stavu veci, pretože krajský súd nepreveril dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Navrhovateľ nekonkretizuje, o aké rozhodujúce skutočnosti malo ísť a z obsahu súdneho spisu vyplynulo, že žiadne návrhy na vykonanie dokazovania ani neuplatnil ako to vyplýva z obsahu podaného opravného prostriedku zo dňa 3.4.2006 ako aj zo zápisnice z pojednávania zo dňa 4.4.2007, ktorého sa navrhovateľ napriek tomu, že mal riadne doručené predvolanie na pojednávanie nezúčastnil a ani nepožiadal o odročenie pojednávania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné.

Rovnako sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého odporca správne vyhodnotil neexistenciu skutočností, ktoré by podľa § 47 zákona o azyle bránili návratu jeho do krajiny pôvodu a s poukazom na správnosť tohto výroku, rozhodnutie odporcu považoval za zákonné.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak ho potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa

nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě n í e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. augusta 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová